

WEG BEER

In de stad waar ik ben geboren liep ik over een brug waar ik vroeger in deze maand vaak onderdoor schaatste, om daarna voor een piek koek en zopie te kopen van een man die platter praatte dan Sjakie Swart. Nu had ik mijn jas opengeritst en mijn sjaal in mijn hand, sprak elke voorbijganger Spaans of Italiaans, was de koek een ‘broodje panini’ geworden en de zopie een havermelklatte van zes euro vijftig.

Ik besepte wel dat veel van mijn angsten en ergernissen zich samenbalden in dit ommetje, maar tot mijn verbazing bereikten ze me niet. De zon streelde mijn gezicht, de vreemde talen mijn oren. Ik was blij en had daar niets over te zeggen.

Geluk is een uitzicht op een weg zonder beer. Wijsheid het besef dat die beer vermoedelijk vlak om de hoek zijn klauwen aan het bijvijlen is. De kunst is om naar de weg te blijven kijken, zonder te speuren naar de beer.

WOEDE

Nederland is een boos land, zo lees je regelmatig. Zelf vind ik dat meestal wel meevallen, maar je wilt de kenners niet tegenspreken. Als de woede groeit, moeten we ons misschien eens buigen over de kwaliteit van onze beledigingen. Ter linkerzijde is het ‘racist’, ‘seksist’ of iets met Hitler, de rechterkant komt al jaren niet verder dan variaties op het woord ‘deugen’. Verder gebruiken we ziektes. Dat kan beter.

‘Ik kak op de zoon van de Grote Hoer,’ hoorde ik laatst een Spaanse vrouw zeggen toen ze boven op een bergpas doorkreeg hoe ver ze nog moest. ‘Hij heeft een vuilnisbak op de plek waar zijn hart hoort te zitten,’ foeterde Juventus-keeper Buffon over een scheidsrechter. ‘U zou door gebroken glas naar de hel moeten kruipen,’ tweette de Amerikaanse schrijver David Simon naar een senator. Die kant moet het op. Valt er tenminste wat te genieten zolang de boosheid niet is uitgewoed.

BONJOUR

Terwijl ik in alle vroegte, ongewassen, met een lekkende vuilniszak in de hand, enorm het echte, rauwe leven liep te verbeelden, kwam een jonge, ravissante vrouw me zwierig tegemoet. Een grote zonnebril stak in het weelderig dansende haar. Ze droeg designerjeans met dure gaten en een loeistrak, zwaar gedecolleteerd t-shirt met het opschrift 'Bonjour Bitches'.

Het leek alsof ze zich door een wereld begaf waar alvast een Instagram-filter overheen was gelegd. Maar dat was buiten de loszittende stoeptegels gerekend, waar ze met haar hak achter bleef haken, zodat ze een kolde-riek hupsje moest maken om te voorkomen dat ze viel. Ze stopte, keek gegeneerd om zich heen en giechelde aanstekelijk. Heel even brak het filter en zag ik niet het plaatje, maar het mens. Toen trok ze haar gezicht terug in de plooi en vervolgde haar weg. De kade was weer een catwalk, het geratel van haar rolkoffer het applaus.

SPELING

‘Frietje Bell’ heette de snackkraam waar ik in de rij moest staan. Iemand antwoordde ‘Uitstekelbaars!’ op de vraag hoe het ging. Later die dag zag ik een oude 2CV met de tekst ‘Eend she sweet’ op de achterklep, en een poster voor een gezonde buitenactiviteit met de leus ‘Daar word je outdoor!’

Zoals bekend is er veel leed onder de mensen. De woordspelig lijk zich niet erg bewust van aandeel daarin. Altijd speurend naar nieuwe vondsten, is hij doof voor het tandenknarsen van de zwijgende meerderheid. Als de revolutie komt, zal hij nog lelijk op zijn neus kijken.

Dit alles inwendig bemopperend liep ik over straat, waar ik van de weeromstuit bijna tegen een reclamebord botste. ‘Heb je te veel aan je hoofd?’ stond er alleen. Een goede vraag, die ik met een verlangend ‘ja!’ beantwoordde. Maar ik bleek voor een kapperszaak te staan.

VEGEN

Bijna stond hier een zin die zo perfect en zo wijs was dat uw ogen er op de woensdagochtend mistig van zouden optrekken. Maar hij ontglipte me, want ik zag blote borsten. Drie paar maar liefst, op de strippersbootjes die met enige regelmaat aan mijn woning voorbijtrekken. Het concept: een kajuit met een paal, en op het achterdek een groep mannen die, zodra de gordijntjes dichtgaan, het spreekkoor 'Ba-náán! Ba-náán!' aanheft.

Vooropgesteld: niks tegen borsten. Sommige van mijn beste vrienden hebben ze. En niks tegen strippers ook. Altijd fijn als Randy Newman weer wat verdient aan zijn 'You can leave your hat on'. Wel vind ik dat je als eerbare burger zelfs in het hart van de hoofdstad recht hebt op een werkomgeving zonder ongevraagde stimuli. En vroeg ik me af of de Amsterdamse gemeente doorheeft dat er met dat schoonvegen van de Wallen het een en ander in het water is geveegd.

CHAMPIGNON

In de kolkende nieuwsstroom van het Trump-tijdperk klamp je je vast aan wat toevallig langs komt drijven, groot of klein. De ene dag vrees je een oorlog met Noord-Korea, de volgende leer je via pornoster Stormy Daniels dat het presidentiële geslachtsdeel wordt omkranst door ‘verschrikkelijke sneeuwman’-achtig schaamhaar en lijkt op een ‘champignon-figuurtje’. Wat is belangrijk, wat alleen bizar?

In een CNN-panel zag ik vijf Republikeinse vrouwen discussiëren over Brett Kavanaugh, de Hooggerichtshof-kandidaat die er onder meer van beschuldigd wordt dat hij ooit een vijftienjarig meisje aanrandde, met de deur op slot en een hand op haar mond. Volgens Trump is het een complot, de dames op het degelijke bankstel geloofden er ook niks van. En stel dát, dan nog. ‘Vertel me,’ zei een van hen, ‘welke jongen heeft zoiets nou niet gedaan tijdens zijn schooltijd?’

De stilte die toen viel leek me echt een momentje om als ‘belangrijk’ te markeren.

ZWOEL

Voor dag en dauw mee met vriend P., die aan zijn oog wordt geopereerd. In de wachtkamer heerst huiver. Het Clockwork Orange-achtige vooruitzicht van de ingreep laat zich niet makkelijk wegbabbelen. We staren naar een zelfrijdende machine met immense zwabbers, die het marmoleum blinkend achterlaat. Een deur gaat open zonder dat een hand hem aanraakte. P.'s naam klinkt. Hij lijkt klein als hij naar binnen loopt, wat hij niet is.

Een uur later vertelt hij dat een robot de ingreep uitvoerde. Het was een zij en ze had een zwoele stem, waarmee ze dingen zei als: 'Incision: two point five millimeters'. Het duurde vrij lang tot het verlossende woord 'extraction' klonk. Daarna was er een mens om hem het allerbeste te wensen.

'Je lult,' zeg ik.

'Ik mag blind zijn als het niet waar is,' antwoordt mijn vriend. Wat, met zijn halve kop in het verband, opeens best grappig is.

PLICHT

‘Pap, word ik zeventien in 2019?’ vroeg mijn dochter naar een vrij bekende weg, terwijl ze me op haar telefoon een bericht toonde met de kop: ‘Dienstplicht wordt voor iedereen: meisjes krijgen brief op de mat’. Toen ik bevestigend antwoordde trommelde ze via Snapface en Instagram de vriendinnenschare bijeen voor een emotionele opera van wtf’s en omg’s. Het leven zoals ze dat gekend hadden was wel zo’n beetje voorbij. In gedachten stonden ze al neus aan neus met de Rus.

Vader deed wat vaders in zo’n geval doen: het hele bericht lezen. Het bleek allemaal symbolisch. Ze kregen gewoon een brief, net als de jongens. Van een oproep zou het volgens de Defensiewoordvoerder heus niet komen, laat staan van daadwerkelijk knokken. Dan moest er eerst ‘eenzelfde dreiging’ ontstaan als tijdens de Koude Oorlog. Hahaha, zei ik, terwijl er iets kouds langs mijn ruggengraat omhoogkroop, hadden die rakkers ons even laten schrikken!